

V.

Emanuel gik langsomt mod Hjemmet.

Skyerne over hans Hoved havde trukket sig sammen. Uden at han mærkede det, begyndte der at falde en fin Regn.

Da han efter et Kvarterstids Forløb var naaet hjem og fra Forstuen hørte Hansines og Børnenes Stemmer inde fra Hallen, standsede han og stod et Øjeblik tvivlraadig. Saa vendte han sagte om og gik ind i sit halvtomme Kammer ovre paa den anden Side af Gangen.

Her satte han sig tungt ned i den støvede Voksdugssofa og lagde Hovedet i sine Hænder — forbavset og forfærdet over sig selv.

Han havde saa sikkert stolet paa, at den Kamp, han i de sidste Uger havde ført med sig selv, vilde være udstridt den Dag, da han fik at vide, at Frøken Ragnhild havde forladt Egnen, ... ikke fordi han mente, at hun personlig ejede nogen som helst Magt over ham; men Bevidstheden om hendes Nærhed havde holdt ham i en uafbrudt, pinlig Uro. Han vidste aldrig, hvor eller hvornaar hun igen kunde dukke op og drage ham ind i den bedøvende Dunstkreds, som nu allerede et Par Gange havde gjort ham ør.